seka ei sünni, ja wihkawad keik süüta ilmaliku rõemu. Nende seisus Maarahwa keskel on kui jööja kasujas, kes elu närtsitab ja wiimate suretab.

Nad õpetawad waled nägu
Ja petis südant kandma,
Ja tirmutawad kõiki paku,
Mis süüta. Rõemu, naljà
Ei salli nad ja seadwad wolja
Ka wana laulde laulja subu,
Kes tule paistel, wagal õhtul
Ni mitu südant sulatas,
Ni mitmel meelta rõemustas.

Tasaillukese tõrkusime edasi ja jõudsime Tilliorgu. Siin laskšime hobusid natuke puhata, sest palawa ilmaga olid nad wäga wäsinud ja üleültse märjaks läinud. Ma astusin wankrist wälja kenad orgu waatama, mis oma ilu läbi igaühte imetselema paneb. Mõlembilpool kõrged äkilised mäekaldad litsuwad endi wahele ojakese, kes kui hõbelint oru rüpes hiilgab. Kõik tuletas mulle kange Kalewipoea naljakad, antsakad teud meelde. Ka siin oli ta wana wägew käinud ja kehahäda kergitamas mälestuseks järwe, oja ja oru ilmutanud. Imelik kangelane, sinu ilmatu suured teud on weel tänapäiwil näha, aga pisut rahwast tunneb sind ja mõistab sinu tegudest jutustada ja laulda! Ürikese aea pärast ei sa sinust keegi enam mälestama, sest sinu lauldel nuusitakse kui kuria waimudel järele ja häwitakse neid halastamata ära. Aga ärgu kurwastagu, waga waim! Lehtedes juba kergib sinu au ja jääb tulewil päiwil ülespeetud, kui ammugi elaw rahwa suu sind enam ei nimeta!

Oliwad neljajalgsed bea tük aega seisnud, kui jälle teele hakasime. Päike paistis juba poolel õhtul, tuuleõhk jahutas palawad. Wersta kümmend [illegible] rust lähhäb tee sinna tenna weändu; kui madu jooseb ta edasi, et sõitja otsa ei wõi äraoodata; pealegi linna ja linnatorna enne ei sa näha, kui holeste ninad ragatkas, sest Wõru lin seisab suures laias lagedas metste taga, kui Tartu poolt tuled.

Õhtuks parajaste jõudsime linna ja wõtsime nõuuks sinna öömajale jääda, teisel hommikul aga kaugemale lükata. Himustades linna waadata, läksin käiki, hulkusin linnakesest risti rästi läbi ja rutasin korterisse, kui pimedus pealekipus. Wõru lin on pisuke ja temast mõni kodanik wanem. Elab sees kui muu meie maa linnades osa Saksu, suurem osa Maarahwast ja pesa täis Wenelaisi. Esimesed on enamiste koolitajad, õpilapsed, kohtuwannemad ja kaupmehed. Teised pidawad ehk hantwärgi ammetit ehk käiwad teist tegu tallitamas, aga nende muune elu on kui teisis meie maa linnades ja ei taha kiita. Nemad katsuwad, kui juba waremalt nimetud, igapidi wõera rahwa kombeid endile pärida, endile kahjuks, wõerile pilkamiseks ja naeruks. Wõtgasid nad nõuuks, ennast ühtekaupa awalikult Maarahwaks nimetada,

Siis saaksid nemad auustud,
Neist suurta lugu peetud.

Teisel pääwal, sel 23. Jaanikuul, peale lõunat jätsime Wõrulinna Jumalaga. Tee oli wäga mägiline ja ümberringi ei saanud ka muud ühtige, kui kõrged mägesid näha, kelle seljad palju wilja ei kaswata ja rahwast tihti nälja nägema laseks, kui nad mõndasugu hantwärgi ammetit ei mõistaks, misga elu ülesp dawad. Hantwärgi tööd olesid meie talupoegidel mitmil paigul joowida, kui põllud suuremat wilja ei anna. Siis ei tuleks himu peale, omist aseteet lahkuda ja teisi otsida ehk ka hoovis tühjamaale rändada, mis kopikid kulutab ja wimate kepi naal ja palwe waral käima sunnib.

Maarahwa Kalender 1860, lk. 1